

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marta Romańska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie ze skargi Z. B. o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w K.

z dnia 9 lutego 2012 r., sygn. akt II Ca .../11

z powództwa Z. B.

przeciwko B. .

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 lutego 2013 r.,

zażalenia skarżącego

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 20 sierpnia 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 20 sierpnia 2012 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił skargę Z. B. o wznowienie postępowania w sprawie z jego powództwa przeciwko B. G. o zapłatę, zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z 9 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy uznał, że skarga nie została oparta na ustawowych podstawach, a powzięcie przez powoda informacji o brzmieniu art. 17 pkt 1 k.p.c. nie może stanowić okoliczności wpływającej na wzbogacenie lub zmianę ustalonego w sprawie stanu faktycznego.

W zażaleniu na postanowienie z 20 sierpnia 2012 r. powód zarzucił, że zapadło ono z naruszeniem: - art. 410 k.p.c. przez odrzucenie skargi o wznowienie postępowania na skutek błędnej oceny, że jest ona pozbawiona podstaw prawnych; - art. 401 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 6 k.p.c. poprzez bezzasadne przyjęcie, że nieważność postępowania spowodowana orzeczeniem w sprawie przez sąd niewłaściwy rzeczowo nie jest podstawą wznowienia postępowania, chociaż prowadziła ona do pozbawienia skarżącego możliwości działania w sprawie; - art. 403 § 2 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, że nie stanowi podstawy wznowienia postępowania wykrycie przez skarżącego nowych okoliczności faktycznych i środków dowodowych.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 401, art. 401¹ i art. 403 k.p.c. ustawodawca wymienił podstawy, na których można oprzeć skargę o wznowienie prawomocnie zakończonym postępowania. Ze względu na nadzwyczajny charakter tego środka zaskarżenia od wnoszącego skargę o wznowienie postępowania wymaga się nie tylko wskazania okoliczności stanowiącej podstawę wznowienia, ale też wykazania, że podstawa taka rzeczywiście istnieje, a podane okoliczności uzasadniają jej powołanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 maja 2007 r., III CSK 56/07, Lex nr 334985 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z 6 marca 2009 r., II CZ 9/09, Lex nr 746171 i z 3 lutego 2011 r., II UZ 47/10, Lex nr 844755). Powołanie podstawy wznowienia postępowania w skardze nie polega na samym tylko zacytowaniu ustawowego określenia tej podstawy w zgodzie z terminologią użytą w powołanych

wyżej przepisach. Spełnienie tego wymagania ma miejsce wówczas, gdy okoliczność przytoczona przez skarżącego ma właściwości pozwalające powiązać ją z ustawowymi przesłankami wznowienia postępowania. Okoliczności, które powód przytoczył w skardze o wznowienie postępowania nie mają takich cech.

Skarżący wskazał, że już po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie o zadośćuczynienie, dowiedział się o brzmieniu art. 17 pkt 1 k.p.c., co w znaczący sposób miało wpływać na wzbogacenie i zmianę ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Tego rodzaju okoliczność nie stanowi dowodu w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. Okoliczności i dowody wykryte później, to okoliczności w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnione i nieznanne stronom. W orzecznictwie trafnie zwraca się uwagę, że podstawa wznowienia postępowania przewidziana tym przepisem dotyczy okoliczności, które w postępowaniu prawomocnie zakończonym nie tylko były nieujawnione, ale były nieujawnialne z braku wiedzy o nich (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 maja 1968 r., I CO 1/68, OSNC 1969, nr 2, poz. 36 i wyrok Sądu Najwyższego z 22 lipca 2010 r., I CSK 601/09, Lex nr 737247). W taki sposób nie można też kwalifikować okoliczności przytaczanych przez skarżącego, które nie dotyczą faktów doniosłych w sprawie lecz treści aktów normatywnych.

Reasumując stwierdzić trzeba, że skarga powoda o wznowienie postępowania nie została oparta na ustawowej podstawie, a zatem trafnie została odrzucona zaskarżonym postanowieniem Sądu Okręgowego. Zważywszy na powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.